

АЛЕКС

— Тату-у-у-у! — протягнула Маринка. — Я хочу погуляти-и-и-и! Ну що ми будемо вдома робити? Дивись, яка пого-о-о-да гарна! — закопилила губки.

У голубеньких джинсах і тоненькій рожевій курточці, з кучерявим, світлим, м'яким навіть на вигляд волоссям дівчинка нагадувала ангелятко, яким його малюють на листівках. Її великі карі очі дивилися на мене так, що наvertsалися сльози щастя. У мене є донька!

Ми одружилися зі Світланою більше десяти років тому. Познайомилися банально. Мій товариш щось святкував і зібрав своїх приятелів, серед яких і була Світлінка (так я її тоді назвав). Підігріті алкоголем, пізно ввечері ми опинилися в міському парку і незчупилися, як уже цілувалися на лавці під крилатою липою. Був серпень. У голові бушувало шампанське, а манливе дівоче стегно, обтягнуте короткою спідничкою, було поруч. Я не розповідатиму про те, чим усе закінчилося, але за місяць ми разом знімали невеличку квартиру в старій «хрущовці» майже в центрі. Батьки наші жили неподалік міста в різних селищах, тож бачились ми зрідка, на свята, і життя вони нам не псували, що так важливо для молодої пари.

По закінченні інституту я влаштувався економістом у будівельну фірму. Складати кошториси, калькуляції та перекладати купи паперів було нудно, але це приносило непоганий дохід, і я міг купити своїй половинці

якийсь неочікуваний подарунок або поїхати з нею у відхідні на відпочинок. Щоправда, після того доводилося два тижні їсти тільки макарони з дешевими сосисками, але поїздка була того варта.

Моя Світлінка теж закінчувала наш виш і весь час віддавала навчанню. Вчилася на стаціонарі, бо ввечері я вимагав уваги для себе. І ми йшли в кіно, потім, обнявшись, гуляли містом. Мені здавалося, що можу перевернути весь світ.

Єдине, що мене засмучувало, — вона не хотіла дитину. — Сашуню, Санечко, — лащилася недільного ранку, знаходячи для мене найпестливіші імена, хоча, як і більшість друзів, частенько називала Алексом. — Ну навіщо нам зараз ті проблеми? Ти тільки-но на роботу влаштувався, я ще навчаюся, а тут почнеться... Памперси, хвороби, плач ночами. Невже тобі зі мною погано? — кидала вона на мене такий погляд, що я зразу забував про все і бачив тільки її стрункі ноги, ледь-ледь прикриті коротеньким халатиком.

Дружина приймала якісь пігулки, тож надія на те, що невдовзі я триматиму на руках маленького нащадка родини Дозірко (саме таке прізвище мені дісталось від батьків), ставала дедалі меншою.

А мені так хотілося! Я не боявся безсонних ночей і можливих проблем. Просто уявляв, що ввечері, перед сном, біля мене вмощується маленький, теплий клубочок і просить, смішно вимовляючи звуки: «Татку, рожкажи мені кажочку». І татко, себто я (аж мурашки по тілу), починає вигадувати щось дивне, заплутане і не зовсім зрозуміле. А моя кровиночка зачудовано посапує, міцно стуляючи повіки у страшних епізодах, і пригортається до мене сильніше... Але мрії залишалися тільки мріями.

Так минуло шість років. Ми жили добре, іноді сварилися, потім гаряче мирилися в сімейному ліжку.

Усе було як в усіх відносно щасливих сім'ях. Туман кохання (радше пристрасті), коли нічого іншого навколо себе не помічаєш, розвіявся, але я звик до сімейного затишку, мене тягнуло з роботи додому, іноді навіть хотілося купити квіти і зробити якийсь сюрприз. На той час я вже був серйозною людиною — начальником відділу, керував десятком фахівців. Світлана стала бухгалтером на приватній фірмі, працювала за гнучким графіком і мала час займатися господарством. А воно в нас таки з'явилося. Складно назвати справжнім «господарством» нову трикімнатну квартиру, яку ми купили з допомогою батьків та трохи вклепавшись в іпотеку, але за порядком у ній таки треба стежити, що і робила моя дружина.

Одного дня я повернувся додому пізніше, ніж зазвичай. Виникли проблеми з постачальниками матеріалів, потрібно було терміново «розрулювати» ситуацію, чим ми всім відділом і займалися цілий день. Настрій був такий собі. Шеф незрозуміло за що нагримав, зробивши мене винним за нібито прострочений платіж, а біля будинку я ще втрапив у калюжу, замочивши туфлі та забруднивши одяг.

— Прийшов? — якось вороже зустріла мене в передпокої дружина. — Іди їсти, — кинула і попрямувала до кімнати.

Я швидко роззувся, повісив пальто і, нічого не розуміючи, пішов за нею. Жінка лежала на дивані, підмостивши під голову вишиту подушку, і порожніми очима дивилася в екран телевізора.

— Що сталося? — обережно присів я на краєчок. — Неприємності на роботі? Твоєму придурку знову щось не сподобалося? — поклав руку на плече.

«Придурком» усі співробітники Світланиної фірми називали свого фінансового директора, який весь час був чимось невдоволений і ходив із перекошеною пикою. Позаочі над ним приколювалися, але таки

боялися, тому що був він людиною жорсткою, а іноді й жорстокою.

А взагалі я сформував своєрідну «теорію заступника». Кожному начальнику не подобається, коли «зам» розумніший за нього, тому зазвичай на такі посади підбирають не дуже компетентних і професійних працівників, аби на їх фоні вигідно виглядати. Потім шеф іде на підвищення, заступник стає директором і знову бере на своє колишнє місце дурнішого за себе. Ви уявляєте, хто потрапляє до Верховної Ради чи місцевих органів влади?

Саме такий «фрукт» і керував фінансами на приватному підприємстві, де працювала моя дружина. Через нього вона вже кілька разів поверталася додому в сльозах і навіть хотіла шукати іншу роботу. Але приходив ранок, образи трохи влягалися і все залишалося як було. Людина — істота ледача. Йй завжди важко щось кардинально змінювати. Простіше змиритися й далі пливати за течією.

— Відчепися від мене! — грубо відштовхнула мою руку Світлана. — Ти вже своє зробив, — гнівно крикнула і несподівано розплакалася. Сльози бігли по щоках, а вона і не думала їх витирати.

— Що зробив? — не зрозумів я, прокручуючи в голові можливі причини влаштованої сцени. Так, ангелом я не був. І деякі грішки за собою знав, тож зараз гарячково намагався зрозуміти, які чутки дійшли до моєї коханої.

— Та все ти зробив, — схлипувала вона. — І роботі тепер капець, та й мені вже такою не бути.

Я ошелешено дивився на її заплакане обличчя і, чесно кажучи, трохи навіть злякався.

— Що дивишся? Догрався? — істерично вигукнула. — Вагітна я! — знову впала обличчям у подушку і голосно заридала.